Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Zion skal forløses ved ret, og dets omvendte ved retfærdighet. (Es. 1, 27).

NR. 14 | 15. JULI 1924 | 3 AARG.

TALE AV PRÆSIDENT HEBER J. GRANT

HOLDT I TABERNAKLET I SALT LAKE CITY
VED KONFERANSEN DEN 4. APRIL 1924.
(Slutning).

Verket tiltar.

Det faldt i min lod siste aften at holde en kort tale i Biskopbygningen til representanter av de genalogiske selskaper og organisationer, som tilhører kirken. Fra tid til anden har vi hat store forsamlinger der; men jeg har aldrig overværet en forsamling i denne bygning, at lokalet har været saa fuldt av tilhørere som igaar. Det var et møte av begeistrede arbeidere; hvis arbeide vidner om Elias ankomst for at vende fædrenes hjerte til barnene og barnenes hjerter til fædrene. Dette arbeide gaar fremad, og som jeg før oplæste fra statistikken, er over 500 000 flere ordinanser utført i vore templer end der var i samme tidsperiode for 5 aar siden. Jeg glæder mig over dette glimrende arbeide, som er blit utført og over den loyalitet, som utvises av dem, der arbeider i templerne og dem der samler oplysninger av forskjellig slags for genealogisk arbeide.

Jeg glæder mig over Herrens velsignelser og over at ha kundskap om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, verdens frelser og at Joseph Smith var en sand, levende Guds profet. Vi er engageret i Herrens verk og jeg ønsker at læse Herrens ord til vor avdøde, elskede præsident Joseph F.

Smiths bestefar, faderen til profeten Joseph og patriarken Hyrum Smith. Læg merke til at disse ord var talt før kirkens organisation:

«Et stort og underfuldt verk er nu ved at utgaa blandt menneskenes barn. Derfor, o I, som indgaar i Herrens tjeneste se til, at I tjener ham av hele eders hjerte, sjæl og styrke paa det I maa staa ulastelig for Gud paa den yderste dag. Derfor, om I har et ønske at tjene Gud, er I kaldede til arbeidet. Se, Marken er allerede hvit til høsten, derfor la hver den, der begjærer at høste, utstrække sin segl med al sin kraft og høste mens det er dag, at han maa samle den evige salighets liggendefæ for sin sjæl i Guds rike. Og tro, haab, barmhjertighet og kjærlighet med et øie til Guds ære, gjør ham duelig til arbeidet. Erindrer troen, dyden, kundskap, maatehold, taalmodighet, broderlig kjærlighet, godgjørenhet, gudfrygtighet, ydmyghet og flid. Bed og I skulle faa, banker og der skal oplades for eder.»

Aabenbaring til Hyrum Smith.

Før kirken var organiseret blev en aabenbaring git til vor elskede præsident Joseph F. Smiths fader, Hyrum Smith. Jeg skal ikke læse hele aabenbaringen, men den er i det 11. kap. av Paktens Bok og blev git i mai 1829, næsten et aar før kirkens organisation. Hyrum Smith ønsket, at hans broder profeten skulde spørge Herren om, hvilket arbeide han (Hyrum) skulde utføre. Herren svarte: «Nu, likesaa meget som du har bedet, sier jeg dig: hold mine befalinger og beflit dig paa at fremme og grundlægge Zion. Trakt ikke efter rigdom, men visdom, og se, Guds hemmeligheter skulle utfoldes for dig, og da skal du bli rik; se den der har det evige liv, er rik. Sandelig, sandelig sier jeg dig, likesom du begjærer av mig, saa skal det vederfares dig; og dersom du begjærer det, skal du bli et redskap til at gjøre meget godt i denne slekt. Forkynd intet uten omvendelse for denne slekt. Erindrer dette, alle I jordens folk. Si intet, men lær og lev efter evangeliets første principer, og la Himlens hemmeligheter vente indtil du kommer der. Hold mine bud, og vær behjælpelig med at bringe mit verk fremad, i henhold til mine befalinger, saa skal du

bli velsignet. Se, du har en gave, eller du skal faa en gave, dersom du vil bede derom i tro med et opriktigt hjerte, og fortrøste dig paa Jesu Kristi kraft eller paa min kraft, der taler til dig. Ti det er mig, som taler. Se, jeg er lyset som skinner i mørket, og ved min kraft gir jeg dig disse ord. Og nu, sandelig, sandelig sier jeg dig, forlad dig paa den aand, der leder til at gjøre godt, ja til at handle redelig, at vandre ydmyg, at dømme med retfærdighet, ti dette er min aand. Byg paa min klippe, som er mit evangelium. Fornekt ikke aabenbaringens aand; ti ve den, som fornekter disse ting. Fyld dit hjertes skatkammer, indtil den, formedelst min visdom bestemte tid kommer, at du skal utsendes. Se, jeg taler til alle som har gode hensikter, og som har tat fat paa seglen for at høste. Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er verdens liv og lys. Jeg er den, som kom til mine egne og mine egne annammede mig ikke. Men sandelig, sandelig sier jeg eder, at saa mange som annamme mig, dem vil jeg gi makt til at vorde Guds sønner, dem, der tro paa mit navn. Amen.»

Forældrenes ansvarlighet.

Jeg ser, at tiden jeg ønsket at opta er forløpen; men jeg ønsker at tale litt mere og læse nogle faa ord, som jeg leilighetsvis har studeret paa i de 40 aar jeg har været apostel.

«Forsaavidt forældre i Zion eller i nogen av dets organiserte stave har barn, og ikke underviser dem i lærdommen om omvendelse, om tro paa Kristus den levende Guds Søn, og om daab og den Helligaands gave ved haandspaalæggelse, naar de er 8 aar gamle, skal synden komme paa forældrenes hoveder. Ti dette skal være en lov for Zions indvaanere og i alle dets organiserte stave. Og deres barn skulle døpes for sine synders forladelse, naar de er 8 aar gamle og erholde haandspaalæggelse. Og de skulle ogsaa lære sine barn at bede og vandre et retskaffent liv for Herren.»

Eksempel paa bøn.

Den beste maate, hvorved vi kan lære vore barn at bede, er selv at bede, baade i enrum og med vore familier. Mange

Siste Dages Hellige forsømmer altfor ofte at ha samkvem med Gud i bønnen. Jeg er glad og lykkelig hver dag i mit liv at tale med min skaber og Herre i Jesu Kristi min forløsers navn. Disse der ikke staar i radioforbindelse, saa at si med vor Himmelske Fader og vor Frelser, har mistet inspirationen som kommer fra Herren.

«Og Zions indbyggere skulle ogsaa ihukomme sabbatens dag og holde den hellig. Og Zions indbyggere skal ogsaa ihukomme sit arbeide, saafremt de er beskikket til at arbeide, i al troskap; ti den late skal ihukommes for Herren. Jeg, Herren, er ikke tilfreds med Zions indvaanere; ti der findes lediggjængere iblandt dem, og deres barn opvokser ogsaa i al ugudelighet; ei heller søker de med flid evighetens skatte; men deres øine er fulde av begjærlighet. Disse ting burde ikke findes og maa bortskaffes fra deres midte; derfor la min tjener O[illegible]er Cowdery bringe disse ord til Zions land. Og den befaling gir jeg dem, at den, der ikke iakttar sine bønner for Herren paa den dertil bestemte tid, skal ihukommes for mit folks dommer. Disse ord er sande og trofaste, derfor overtræder dem ikke, og tar intet derfra. Ser, jeg er Alpha og Omega, og jeg kommer snart. Amen.»

Jeg beder, at forældre som nu hører min røst og de som mulig vil læse hvad jeg har sagt, maatte forstaa den plikt, Herren har befalet, at I lære barnene, at tro paa Jesus Kristus, lære dem at bede og vandre i opriktighet. Maa Herren hjælpe os til at opdrage vore barn i evangeliets tukt og formaning og i kjærlighet til Gud og vor frelser, og at enhver, der har et vidnesbyrd om dette verks guddommelighet maa efterleve evangeliet i opriktighet, i dyd og sandhet, samt at deres levnet maa prædike sandhet til dem de komme i berøring med. Amen.

Selv om mænd, der er satte til at lede og undervise os i evangeliets sandheter, skulde svikte sit kald, burde det ikke paa nogen maate rokke vor tro.

MED BERGENS GRENS SANGKOR PAA SANGERFÆRD TIL HAUGESUND OG STAVANGER.

Efter et intenst arbeide og anstrengende øvelser foretok Bergens grens sangkor, i dagene 28. mai til 2. juni d. a., en sangerfærd til byene Haugesund og Stavanger. Avreisen fra Bergen fandt sted onsdag aften den 28. mai kl. 10 med dampskibet «Gann» med Haugesund som første maal. Idet skibet la fra kaien i Bergen, samledes koret paa skibets akterdæk og sang, saa det ljomed ut over havnen: «Naar fjordene blaaner». Sangen blev mottat med en vældig jubel og applaus av de mange hundreder av mennesker der stod tilbake paa kaien.

Klokken 4½ om morgenen (Kristi Himmelfartsdag) la skibet til ved kaien i Haugesund, og trods den aarle morgentime saa var den altid imøtekommende og elskværdige forstander Birkeland i spidsen for nogle søskende møtt frem paa kaien, og med et godt haandtryk og kjærlige smil hilste os alle velkommen til Haugesund. Efter at vi alle var anvist vore pladse, en del hos søskende og andre i forskjellige hoteller og pensionater, skiltes vi foreløbig for atter at samles i lokalet i Thuhauggaten kl. 10 til fælles frokost, bekostet av koret, men tillavet og ordnet av søskende fra Haugesunds gren. Ved bordet oplyste korets formand, forstander Hansen, at samtlige tilreisende fra Bergens gren, var av søster Haugen (Haugesunds gren), indbudt til fællesmiddag paa Eriksens pensionat, en oplysning der blev mottat med stor begeistring av søskende. — Tiden fra frokost til middag benyttedes av søskende til at se sig om i byen. Kl. 3 indtokes middag paa omtalte sted. Efter maten rettede forstander Hansen i nogle velvalgte ord samtlige søskendes tak til søster Haugen for hendes store gavmildhet og opofrelse for de tilreisende, en tak som alle viste sin tilslutning ved under haandklap at reise sig. — Kl. 8 om aftenen samledes man i Haandverkerforeningens prægtige lokale for at avholde en aftenunderholdning. Denne lededes av korets formand og bestod av 7 numre, sunget av koret, en pianosolo av br. J. Helgesen, og en deklamation

av Bjørnsons: «Bergliot» ved søster E. Halvorsen. Samtlige høstet et velfortjent og hjertelig bifald fra publikum. Derefter fik undertegnede anledning til at tale til forsamlingen om Jesu Kristi Kirkes oprettelse og organisation, samt til at avlægge et vidnesbyrd om guddomligheten av det store verk, der tok sin begyndelse ved Joseph Smith.

Efter talen blev saa stykket: «Den første missionærs ankomst til Bergen» opført. Da stykkets indhold og hensikt før er omtalt i «Morgenstjernen», saa skal jeg ikke nu gjenta det, men kun meddele, at stykket blev mottat med en vældig jubel og begeistring, og flere fremkaldelser paa scenen av de spillende fandt sted. Paa grund av forskjellige tilstelninger paa andre steder i byen, var fremmøtet ikke saa stort som vi hadde ønsket, men vi kunde dog ikke efter omstændigheterne beklage os. — Efter aftenunderholdningen samledes vi atter i lokalet, til et festligt dækket aftensbord, hvor retterne blev vederfaret al retfærdighet. — Efter en stemningsfuld og vellykket dag, gik vi da til hvile hver til sig, med hjerte og sind fyldt med taknemlighet til vor himmelske Fader for al den skjønhet og herlighet som han i sin visdom tildeler sine barn, midt i en ond og kold verden. — Den derpaa følgende dag benyttedes til smaa utflukter, blandt andet ut til den bekjendte «Haraldsstøtten». For en flerhet, som ikke hadde set denne mæktige støtte, opsat til minde om Harald Haarfagre, der samlet Norge til et rike, var det ikke saa litt av en oplevelse at betragte den, og de historiske minder likesom «bergtok» en med en egen sælsom makt. Jeg tænkte i mit sind, da jeg betraktet støtten: Det lykkedes Harald at samle riket til et rike, og det lykkedes «Olav den Hellige(!)» med sverd og ild og brutal fremfærd at paatvinge, i hvert fald i navnet, folket en saakaldt «kristendom», men mon om det nogen gang skal lykkes at samle det norske folk ind under det evige evangeliums himmelske sandheter? Mon det nogensinde skal lykkes at samle det norske folk til *et folk,* i *en tro,* paa *en Gud?* Det er desværre for øieblikket smaa utsikter dertil. — — Herligt klang tonerne derute ved sagaheltens bautasten, naar koret sang «Fædrelandssangen» og «Naar fjordene blaaner». Kl. 3 var vi atter i byen og spiste

fællesmiddag paa Eriksens pensionat. Aftenunderholdningen om aftenen var bedre besøkt end den foregaaende aften og programmet var paa det nærmeste det samme som dagen forut, dog med den forandring, at søster Nelly Søfteland deklamerte Drachmanns mæktige og alvorsfulde dikt: «Lægen paa Valpladsen». Hendes fremsigelse av diktet vakte en storm av bifald. Derefter holdt konferansepræsident O. K. Karlsen fra Bergen en med kraft og inspiration fremført tale om forskjellige av kirkens lærdomme og la forsamlingen varmt paa hjerte at omvende sig fra sine synder og falske Gudsdyrkelse, for i stedet at slutte pakt med sandhetens Gud, i daabens hellige vand. — Efter talen opførtes atter «Den første missionærs ankomst til Bergen», og blev som foregaaende aften mottat med endeløs jubel og fremkaldelse av de optrædende. Det var interessant at erfare, i samtaler med publikum, at disse to aftenunderholdninger som de hadde overværet, hadde bidrat ikke saa litet til at deres syn paa og forstaaelse av «Mormonismen» hadde undergaat en forandring til det bedre. Ved 11-tiden samledes vi derpaa til aftensbordet i Thuhauggaten. Ved bordet rettet forstander Hansen paa bergensernes vegne, en hjertelig og dypfølt tak til søskende i Haugesunds gren for deres gjestevenlighet, opofrelse og de gode hjertelag, som de under disse dages samvær hadde utvist mot sine søskende fra Bergen, og indbød Haugesunds grens søskende til Bergens konferanses 25-aarsfest, der skulde feires i forbindelse med den førstkommende konferanse. Saa sa vi da alle et hjerteligt farvel til vore trofaste søskende i Haugesund, et vakkert minde rikere end da vi kom, og sterkere i følelsen av den sandhet, at:

Der gives ei jordisk slektskap,
ei blodets de sterke baand,
som saa binder hjerte til hjerte
forener saa aand med aand.
Som dette at ha til fælles
en tro, en daab og en Gud.

Lørdag morgen ved 5-tiden steg vi ombord i det fra Bergen ankomne skib for at reise videre til Stavanger, begunstiget av et riktigt ønskeveir.

Aa du, hvilken mottagelse blev vi ikke vidne til i Stavanger. Idet skibet, helt flagsmykket, gled ind til byen, blev der fra skibet avfyret 6 vældige salutskudd, som gav gjenklang langt bort i fjeldene. Byen var flagsmykket, og paa kaien var der fremmøtt en menneskemasse, som vistnok tællet nogen tusen mennesker, og i spissen for disse stod et mandskor med cirka 70 a 80 stemmer. Under tonerne av: «Ja vi elsker dette landet» fra skibets akterdæk, la saa skibet ind til kaien. Det kan hænde det var mottagelse! Men der var dog allikevel skal jeg si en kjedelig ting ved denne mottagelse, at den var slet ikke tiltænkt «Mormonernes sangkor», likesom tonerne av «Ja vi elsker dette landet», heller ikke kom fra dette kor, men fra «Amerikakoret», der var ombord i den samme baat og som var gjenstand for den vakre hyldest fra Stavanger by.

I den myldrende menneskemasse paa kaien, fandt vi snart forstanderen fra Stavanger gren, br. Andersen, der sammen med nogen andre søskende var møtt frem og bød os velkommen. Under disses anførsel var vi snart fremme i lokalet, hvor Kvindeforeningen hadde dækket et præktigt frokostbord, hvis retter smakte os fortræffelig. Forstander Hansen rettet en tak til Stavanger-søskende for den gjestfrie og festlige mottagelse de hadde vist os. Likeledes oplyste han, at konferansepræsident Oluf K. Karlsen, hadde indbudt koret til middag kl. 3 paa «Stavanger kommunale folkekjøkken». Vældig jubel høstet denne oplysning. Saa blev indkvarteringen besørget, og de gamle ord om, at «der hvor der er hjerterum, der er der ogsaa husrum», passet godt paa søskende i Stavanger, idet at omtrent hele vort følge (omkring 40) blev indkvarteret hos søskende. En præstation, som der staar respekt av. Kl. 3 samledes vi da om et festligt dækket middagsbord paa «Stavanger kommunale Folkekjøkken». Middagen bestod av utsøkte retter, og der hersket en præktig stemning blandt søskende. Ved bordet uttalte forstander Hansen nogen anerkjendende ord om konferansepræsident Oluf K. Karlsens gode arbeide og

opofrelse for søskende, og rettet paa samtliges vegne en hjertelig tak til ham for indbydelsen til denne middag. Søskende viste sin tilslutning til forstanderens tak ved haandklap og et «hurra» for konferansepræsidenten fik en vældig tilslutning.

Kl. 8 aften tok vor aftenunderholdning sin begyndelse i «møtesalen aat Bondeungdomslaget».

Programmet der var det samme som den første aften i Haugesund og blev gjennemgaaende godt utført, baade hvad sangen, deklamation og det opførte skuespil angaar. Dog syntes publikums stemning, under opførelsen av skuespillet, noget reserveret. Efter hvad der blev uttalt, saa bestod de fleste av publikum av strengt kristelige og høikirkelige folk, og disse har jo, som regel, en sterk avsmak paa alt der bærer navn av skuespil og lignende. Dog, var stemningen noget tilbakeholdt under opførelsen av stykket, saa var bifaldet des mere hjertelig ved aftenunderholdningens avslutning. Jeg fik ogsaa her anledning til at tale til forsamlingen og fremholdt for den nødvendigheten av at leve efter Guds bud og befalinger. Grundet Amerika-korets friluftskonsert den samme dag, saa var fremmøtet til vor aftenunderholdning ikke saa stort som vi hadde beregnet, dog var baade vi og publikum fornøiet med aftenen. Fra avreisen fra Bergen og indtil nu, hadde vi været begunstiget av et præktigt veir; men søndag morgen derimot oprandt med et tæt, tungt regn, der holdt ved hele søndagen, saa vi kunde tro os atter hensat til Bergen. Under dette regnveir saa gled da søndagen, uten nogen videre «oplevelser», stille hen, indtil kl. 5 eftermiddag, da vor siste aftenunderholdning paa turen skulde avholdes.

Der var et langt bedre fremmøte end aftenen forut og stemningen blandt publikum stod høit i taket, like fra begyndelsen til slut. Sangkorets forskjellige numre blev mottat med begeistring, søstrene Nelly Søfteland og Emmy Halvorsen leverte sine deklamationer paa en saadan maate, at de gjentagende gange blev fremkaldt paa scenen for at motta publikums bifald. Likeledes vakte «den første missionærs ankomst til Bergen» en begeistring uten like. For en iakttager var det ikke vanskelig at lægge merke til,

hvordan publikum med levende interesse fulgte spillets gang, og hvordan de forskjellige scener gav uttryk i deres bifald. Var latteren og fornøielsen stor, ved de mange pudsige og fornøielige scener og replikker i stykket, saa var stilheten og alvoret ogsaa stort til sine tider. Særlig kom dette frem under missionærens enesamtale og bøn til Gud. Likeledes en scene der gjorde et alvorligt indtryk paa publikum var det, da missionæren træt og saar tilsinds, sætter sig ned og sovner ind ved veikanten, og en spæd barnestemme istemmer sangen: «Mon hjemme i dalen jeg savnes?» Blandt publikum, der straks før denne scene, hadde git sit høilydte bifald tilkjende, ved nogen replikker mellem «Olai og Pitter», var der nu, ved denne scene, mange som fik «duggede øine». Kanhænde de og tænkte paa, som præsident Karlsen sa i sin inspirerende tale samme aften, at de selv hadde været med i et saadant skuespil og fordrevet missionærerne, Herrens budbærere, bort fra deres by. — Ved stykkets slut braket bifaldet løs og mange fremkaldelser paa scenen av samtlige agerende fandt sted, og da koret som allersidste slutning sang: «Naar fjordene blaaner», ja da antok bifaldet rent faretruende former, og glad var vi, at vi snarest mulig hadde at begi os ned paa skibet, som kl. 9 samme aften skulde føre os tilbake til Bergen. Efter manges opfordring sang koret, idet skibet la fra kaien, «Naar fjordene blaaner». Idet vi hørte de paa kaien gjenstaaendes bifald til sangen, sa forstander Hansen følgende ord: «Under ekko av den vældige mottagelse vi blev vidne til ved vor ankomst til Stavanger, forlater vi nu den samme by.» Kom saa og si, at forstander Hansen ikke kan være vittig! — Kl. 7½ næste morgen var vi da atter fremme i Bergen og sangkorets «missionstur» denne gang endt. Naar alt gik saa vel, som det gjorde, uten nogensomhelst «knirken», saa maa dette for en god del tilskrives korets formand, forstander Hansen, sent og tidlig var han paa farten og saa til, at alt gik som det skulde, og at ingen var utsat for nogen slags mangler. En hjertelig tak br. Hansen, for alt Deres arbeide og stræv paa turen.

Likeledes korets utrættelige dirigent, br. Johan Sætrum, fortjener en offentlig paaskjønnelse for alt sit arbeide

og opofrelse for at faa koret i en saadan form, at de kunde paata sig en saadan tur. Og uten overdrivelse saa tror jeg, formedelst korets udmerkede præstationer og stykket «Den første missionærs ankomst til Bergen», saa kan der paa br. Johan Sætrum, anvendes disse ord: «Exegil Monumentum aere Perrennius». Det er utlagt: «Han har sat sig et mindesmerke som er varigere end bronce.» —

Saa en tak til alle sangersøsken der tok del, for i sangens ord og toner, at sprede evangeliets sandheter ut blandt folket. En tak til konferansepræsident Karlsen for hans godhet mot koret og for de kraftige vidnesbyrd han avlagde i Haugesund og Stavanger, og tak til de i skuespillet optrædende søskende for at de paa en glimrende maate har vist, at de selv i skuespillets form med held kan forkynde det frelsende budskap. Og sist, men ikke mindst, en hjertelig tak til alle søskende i Haugesund og Stavanger for den godhet og kjærlighet med hvilken I mottok os, og for den gode søskenaand der var raadende iblandt eder. Maa Himlens Gud velsigne eder for alt godt og maa han lægge sin velsignelse til det arbeide vi alle forsøker at utføre til fremme for vore medmenneskers evige valfærd. Og saa en personlig tak til alle fra eders i evangeliet

Gustav G. Risan.

ARBEIDET FOR TOBAKKENS UTRYDDELSE I ARMENIEN.

AV DAVID O. McKAY, OVERSAT VED BORGHILD NYLANDER.

Præsident David O. McKay har mottat et brev fra præsident J. Wilford Booth i den armenienske mission, hvori han beskriver en plan der er foreslaat av ham som ikke alene vil befri tusinder av armenienere fra trældommen av den dødelige nikotin, men paa samme tid oprette et fond for de mindre godt stillede armenienske velgjørenhetsskoler. Bevægelsen som nu er godt indarbeidet ser lovende ut og vil bli et merkelig tidspunkt i historien om tobak-utryddelsesbevægelsen. Et tusind personer — en del av et folk — nedsunket og ødelagt av den motbydelige tyrkiske cigaret,

pludselig avlægger røkevanen, er frukten av denne bevægelse. En del av præsident Booth's brev lyder som følger:

Siste onsdag aften, søster Booth og jeg var tilstede ved en aftenunderholdning hvor et program blev utført av den armenienske velgjørenhetsskole. Denne var grundlagt for ca. 3 eller 4 aar siden til fordel for de fattige barn iblandt de landflyktige av et folk, hvis byer var meget lik vore «Mormon»-byer i tidligere dage, hvori folket hjemløs blev dreven hit og dit. Skolen bestaar av fler end 30 lærere og omkring 1400 elever, indbefattende nogen av vore Siste Dages Helliges barn og er finansiert av et raad av direktører som gjør heltemodige anstrengelser for at skaffe de nødvendige midler. Ved denne tid er underbalancen omkring 400 dollar. Den konsert vi overvar var arrangeret for at hjælpe til at betale gjælden.

Lederen av festligheterne var i en lykkelig sindsstemning og tydelig og klart gav tilkjende at de ønsket at folket skulde yde av sine penge. Forskjellige slags sukkertøi blev bortbyttet for sin vekt i sølv og penge blev kollektet ind. Alle forstod det var gjort i en god hensikt, og de fattige betalte villig til skolen. Kl. 10 var rummet fuldt av folk som moret sig og røkte, saa røken med sin kvælende stank av cigaretter var aldeles uutholdelig. Jeg bad om at faa et vindu aapent og det hjalp noget. Formanden for direktørernes raad sat like ved mig, uavladelig røkende paa en cigaret. Efter en liten stunds forløp sa jeg til ham: «Maa jeg faa lov at foreslaa en plan, hvorved De kan tilveiebringe 1000 dollar for skolen næste aar?» — Han blev forbauset og lyttet villig til hvad jeg talte. — Jeg sa endvidere: «Vi har netop hørt mr. Tonzarian's høitidelige tale over «Sande mænd». Nu er I tro til eder selv og til eders skole? La mig prøve eder! Tal til forsamlingen at de kaster væk sine cigaretter. Gjør De ogsaa det samme og gi næste aar hvad De har sparet i tobakspenge til eders skole. Sikker støtte vil vi faa av ca. 1000 armenienere, der vil forplikte sig til at holde sit løfte for at en saadan plan kan realiseres, og saa vil jeg representere stillingen og forsøke at faa mine amerikanske venner til at interessere sig for saken og prøve at faa en sum penge til hjælp.» Formanden

raadførte sig med de andre medlemmer av raadet og de bestemte sig for at prøve det. Planen blev antat med sterkt bifald. Efter nogle faa minutters mellemrum utdeltes stemmesedler til avstemning, om de vilde støtte bevægelsen og avholde sig fra cigarretrøkning, hvilket blev vedtat. Lederen, mr. Louis Hekimian, en av de mest dyktige og indflydelsesrike armeniere i hele Syrien, kastet bort sin pakke cigaretter for forsamlingens øine og ropte: «Jeg har sluttet at røke!» Alle av skolens mandlige lærere, omkring 20, sendte ind en erklæring om at støtte bevægelsen mot tobaksrøkning. Konserten varte 3 timer, omtrent til kl. 1, og gjennem aftenens løp var der kun 1 mand av hele den store forsamling der røkte cigaretter. Pressen og prædikanter er blit anmodet om at slutte sig til bevægelsen og det ser ut som de vil faa tusener av tilhængere inden nogle faa dage.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR AUGUST.

Korlæsning:

Troen kommer derved at man hører, men at man hører sker ved Guds ord. Men hvorledes skulle de høre, uten at der er nogen som prædiker? Men hvorledes kan nogen prædike, dersom de ikke blir utsendte? (Rom. 10, 14—17).

Sakramentverset:

O Herre, jeg med ydmygt sind,
i aanden kommer til dig ind.
Ransak mit hjerte, om du tror,
mig værdig til dit nadverdbord.

Fastedagsleksen:

Hvorfor tror jeg, at den som avviker og ikke blir i Kristi lære, har ikke Gud?

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

24. Hvorledes Herren beskyttet sit folk.

De mænd som var med i «Zions leir» var i stor fare. De var omringet av onde mænd som hadde bestemt sig for at myrde dem. Og de ville uten tvil ha gjort det, om ikke Herren hadde forhindret dem.

Om natten den 19. juni 1834 gik Joseph og brødrene trygt gjennem byen Richmond. De leiret sig mellem to grener av Fishing-elven. De var ifærd med at lægge sig ned for at hvile, da idetsamme 5 raa mænd med ladte geværer stod foran dem. «I skal ikke leve og se morgenen,» sa de; «60 mand kommer fra Richmond og 70 fra Clay county for helt at tilintetgjøre dere.»

Hvor let var det ikke for Herren at omstyrte disse onde mænds planer. Du husker nok fra Bibelen hvorledes Herren reddet Israels barn fra ægypterne. Paa en lignende maate reddet han disse som tilhørte «Zions leir».

Den nat kom der en fryktelig storm. Lynet blinket og tordenen rullet og regnet strømmet ned i store mængder. Nogen av pøbelen sa sidenefter, at Fishing-elven steg 30 fot paa 30 minutter. Denne fryktelige storm fyldte de helliges fiender med frykt og rædsel. De løp i alle retninger for at søke ly. En av dem blev slaat av lynet og dræpt.

Men hvor var «Zions leir» i denne tid? De var paa det tørre og i sikkerhet i et skolehus. Hvor taknemmelige de alle var! Fra ethvert hjerte opsendtes en tak til Herren for hans beskyttende varetækt.

To dager senere kom 3 av de ledende mænd fra Clay county for at tale med profeten, der mottok dem venlig. En av dem sa: «Vi ser at der er en almæktig Guds kraft

der beskytter sit folk.» Han fortalte Joseph at han var i spidsen for en av de bevæbnede pøbelhope der kom imot ham og hans kompani, da stormen kom og drev dem tilbake.

Profeten fortalte dem hvad «Zions leir's» mission var, at de kom med mat og klær til deres brødre og søstre, der var drevne ut av deres hjem i Independence. De hadde ikke i deres tanker at skade nogen. Førend Joseph var færdig med at fortælle dette, brast disse 3 mænd ut i taarer. De gav profeten haanden paa at de ville gjøre alt i deres makt for at stanse dette grusomme verk deres fiender hadde begyndt.

Straks efter blev «Zions leir» opløst. Joseph tok nogen av de trofaste brødre med til Independence. Han blev meget bedrøvet da han saa utover landet hvorfra hans folk var utdrevet. De var da i deres fienders hænder. Men han glædet sig over hvad Herren hadde sagt ham i en aabenbaring en kort tid før, at den dag ville komme, da Zion skulle bli forløst, og de hellige atter besidde landet.

Efterat ha besøkt kirkens medlemmer i nogen dager drog Joseph tilbake til Kirtland. (Forts.).

Behersk dine lidenskaper, eller de vil beherske dig. — Ødelæg intet, hverken av penge, tid eller talenter. — La hver ting ha sin plads, la hver forretning ha sin orden. — Forsøm ingen plikt og vær aldrig uhøflig mot nogen. — Hold dit legeme rent, som et symbol paa aandens renhet, der bor i dig. — Beslut dig til at gjøre alt som er ret og utfør alt, hvad du har besluttet. — Uten anvendelse av talenterne, er disse helt unyttige. — Vær venlig, forekommende og omgjængelig mot enhver. — Tal sandhet eller du bør tie.

MOR.

Hvad synes du er det beste paa jord
av de gaver av Gud du har faat,
det beste han gav m i g jeg synes var mor
ved hende blir alting saa godt.

Hvad er vel et hjem foruten en mor,
hvad hygger vel mere et hjem,
end at elskes og trøstes med kjærlige ord
som mor fra sit hjerte tryller frem.

Hun lærte mig elske og ære
hvert menneske Gud haver skapt,
og altid hun lot mig faa lære
at kjæmpe, men ikke gi tapt.

At kjæmpe mot synden og satan
og værne om alt som er godt,
samt bortskyve alt som friste mig kan
og takke for hvad jeg har faat.

Gud signe dig mor der du stuller,
i stuen hvor lyset jeg saa
du elsker mig like høit endnu,
som da jeg i vuggen laa.

Men nu er du gammel og ældet,
dit haar er saa hvitt som sne,
men din kjærlighet er ikke fældet,
den bliver ei gammel for det.

Gud give din livsaften bliver
saa stille og lys som du selv,
at intet saart i dit hjerte opliver,
men fred vorder stedse dit hvælv.

Johs. Severin Helgesen, Bergens gren.

INDHOLD: Tale av præsident Grant (slutn.). — Med Bergens grens sangkor til Haugesund og Stavanger. — Arbeidet for tobakkens utryddelse i Armenien. — Barnas avdling. — Mor.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.

OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA